

Sygn. akt I ACa 1508/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 stycznia 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Krakowie – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Hanna Nowicka de Poraj
Sędziowie:	SSA Józef Wąsik (spr.) SSA Wojciech Kościółek
Protokolant:	sekr.sądowy Katarzyna Rogowska

po rozpoznaniu w dniu 22 stycznia 2015 r. w Krakowie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki z o.o. w W.

przeciwko T. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie

z dnia 18 lipca 2014 r. sygn. akt IX GC 1167/13

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od pozwanego na rzecz strony powodowej kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego;**

3. **przyznaje od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata K. W. (1) kwotę 6 642 zł (sześć tysięcy sześćset czterdzieści dwa złote) w tym 1 242 zł podatku od towarów i usług tytułem wynagrodzenia za pomoc prawną świadczoną pozwanemu z urzędu w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I A Ca 1508/14

U Z S A D N I E N I E

Strona powodowa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego T. P. 7 149 668,09 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od wytoczenia powództwa do dnia zapłaty i kosztami procesu tytułem zapłaty za sprzedaż 685 zainstalowanych w autobusach w ramach realizacji umowy z 18 grudnia 2009 r. mobilnych

zestawów telewizji dozorowej. W skład zbywanego przez powoda systemu wchodziły używane rzeczy i urządzenia wskazane w załączniku nr(...) do umowy sprzedaży. Po zawarciu umowy sprzedaży pozwany złożył oświadczenie o uznaniu swego długu w łącznej kwocie 9 638 144,50 zł względem powodowej spółki. Powód dokonał potrąceń z w kwocie 2 488 476, 41 zł. Wobec nieuregulowania przez pozwanego całości należności w terminach podanych w oświadczeniu o uznaniu długu powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 7 150 652, 10 zł.

Sąd Okręgowy w Krakowie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym uwzględniający powództwo.

Pozwany wniósł zarzuty od nakazu zapłaty domagając się oddalenia powództwa i zasądzenia kosztów procesu. Pozwany zarzucił, że umowy sprzedaży z 27 marca 2013 r. jest nieważna, z uwagi na niewystarczające określenie przedmiotu sprzedaży. Nadto umowa o monitorowanie obiektu ruchomego z 18 grudnia 2009 r. w punkcie 6.1 stanowiła, że w sytuacji, gdy czas trwania umowy przekroczy 36 miesięcy, pozwany będzie uprawniony do zakupu rzeczy za kwotę 10 zł netto, tj. 12,30 zł brutto. Umowa ta zawarta została 18 grudnia 2009 r. i została rozwiązana ze skutkiem na 1 marca 2013 r. W takiej sytuacji przewidziany pkt 6.1 umowy warunek ziścił się i pozwany nabył prawo do rzeczy za cenę w kwocie 12,30 zł brutto. Zastrzeżony pkt 6.2 umowy obowiązek odkupu rzeczy przez pozwanego za cenę rynkową miał się zaś aktualizować tylko w wypadku, gdyby doszło do rozwiązania umowy przed upływem 36 miesięcy, co nie nastąpiło. Okres ten licząc od daty zawarcia umowy upłynął bowiem 18 grudnia 2012 r. Umowa sprzedaży z 27 marca 2013 r. przewidywała, że zapłata nastąpi na rachunek bankowy wskazany na fakturze VAT wystawionej przez powoda. Takiej faktury VAT do odpisu pozwu doręczonego pozwanemu nie dołączono. W takiej sytuacji powództwo jest przedwczesne. Pozwany zarzucił, że powodowi mogłyby przysługiwać ewentualnie odsetki za zwłokę w wysokości określonej w art. 56 Ordynacji podatkowej, a nie odsetki ustawowe. Pozwany wniósł o rozłożenie świadczenia na raty.

Sąd Okręgowy w Krakowie wyrokiem z dnia 18 lipca 2014r utrzymał nakaz zapłaty w mocy, oddalił wniosek pozwanego o nieobciążanie go kosztami procesu i zasądził od Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie na rzecz adwokata K. W. (2) 8856 zł tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej T. P. z urzędu.

Za podstawę faktyczną wyroku Sąd przyjął następujący stan faktyczny:

W dniu 2 listopada 2009 r. spółka (...) zawarła z T. P. umowę o współpracy a w dniu 18 grudnia 2009 r. umowę o monitorowanie obiektu ruchomego. W umowie z 18 grudnia 2009 r. T. P. zlecił spółce (...) pozycjonowanie obiektu ruchomego wyposażonego w urządzenia zainstalowane przez T. P. a określone w załączniku nr 1 do umowy za wynagrodzeniem. T. P. mógł kupić od spółki (...) urządzenia zainstalowane na podstawie umowy za cenę 10 zł netto z upływem 36 miesięcy od podpisania umowy pod warunkiem zapłacenia spółce (...) całego wynagrodzenia za pozycjonowanie obiektów ruchomych. W przypadku rozwiązania umowy przez którąkolwiek ze stron przed upływem terminu, na jaki umowa została zawarta, T. P. miał odkupić urządzenia za cenę rynkową. Umowa została zawarta na 36 miesięcy od zainstalowania urządzeń.

T. P. w porozumieniu z (...) montował w autobusach urządzenia do monitorowania i sprzedawał te urządzenia spółce (...). Spółka (...) nie płaciła T. P. ceny za kupione urządzenia lecz potrącała z ceną wynagrodzenie należne od T. P. za monitorowanie.

Spółka (...) podzieliła się w listopadzie 2012 r. w ten sposób, że część jej majątku została przeniesiona na spółkę (...).

W styczniu i lutym 2013 r. T. P. nie zapłacił spółce (...) wynagrodzenia za usługę pozycjonowania wynagrodzenia w wysokości około 1 600 000 zł. T. P. zaproponował spółce (...), że odkupi od niej urządzenia do monitorowania, które wcześniej sprzedał spółce (...).

W dniu 27 marca 2013 r. T. P. i spółka (...) rozwiązali umowę z 18 grudnia 2009 r.

W dniu 27 marca 2013 r. T. P. jako kupujący i spółka (...) jako sprzedawca zawarli umowę sprzedaży (...) urządzeń do monitoringu zainstalowanych w ramach realizacji umowy z 18 grudnia 2009 r. za cenę 7 794 104,40 zł brutto wskazanych w załączniku nr (...) do umowy. Strony oświadczyły, że potwierdzają, że umowa o monitorowanie obiektu

ruchomego z 18 grudnia 2009 r. rozwiązała się z dniem 1 marca 2013 r. Kupujący oświadczył, że zna stan jakościowy i techniczny urządzeń. Strony potwierdziły, że sprzedane urządzenia zostały kupującemu wydane. Zapłata ceny miała nastąpić do 27 marca 2013 r. przelewem na rachunek bankowy sprzedającego wskazany w fakturze VAT. W przypadku opóźnienia z zapłatą kupujący zobowiązany był do zapłaty odsetek ustawowych. Spółka (...) zobowiązała się do zakupu od T. P. 300 nowych systemów do monitorowania wizyjnego obiektów mobilnych za jednostkową cenę 7500 zł netto, a T. P. zobowiązał się do ich skompletowania i dostarczenia do spółki (...) do 30 czerwca 2013 r.

W dniu 27 marca 2013 r. T. P. podpisał oświadczenie, że uznaje dług wobec spółki (...) w wysokości 9 638 144,50 zł, na który składa się dług w wysokości 492 zł, 738 zł, 4530,82 zł, 918 401,64 zł, 738 zł, 738 zł, 918 401, 64 zł i 7 794 104,40 zł. T. P. zobowiązał się spłacić zadłużenie w ratach a w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z rat powodowało wymagalność całości zadłużenia.

W dniu 27 marca 2013 r. spółka (...) wystawiła faktury dokumentujące sprzedaż dla celów podatkowych. Faktury wystawione przez spółkę (...) w związku z zawarciem umowy sprzedaży 27 marca 2013 r. zostały doręczone T. P. kurierem.

T. P. sprzedał spółce (...) około 250 nowych systemów do monitorowania wizyjnego obiektów mobilnych. Spółka (...) potrąciła z ceną jej należną z umowy sprzedaży z 27 marca 2013 r. i z wynagrodzeniem za usługę monitoringu cenę należną T. P. za 250 nowych systemów do monitorowania wizyjnego obiektów mobilnych.

W dniach 31 marca 2013 r., 30 kwietnia 2013 r., 31 maja 2013 r., 30 czerwca 2013 r. 2 lipca 2013 r., 31 lipca 2013 r. i 28 sierpnia 2013 r. spółka (...) złożyła T. P. oświadczenia o potrąceniu ze swoją wierzytelnością wierzytelności T. P.. Pismem z 9 września 2013 r. spółka (...) wezwała T. P. do zapłaty 7 150 652,10 zł.

W ocenie Sądu Okręgowego, strona powodowa wykazała, że zawarła z pozwanym umowę sprzedaży. Pozwany zarzucił, że umowa jest nieważna, ponieważ nie określa, co zostało sprzedane. Zarzut pozwanego dotyczy wykładni umowy a nie jej ważności. Dowody przeprowadzone w sprawie wskazują, że obie strony umowy wiedziały dokładnie, co pozwany kupuje od powodowej spółki 27 marca 2013 r. W umowie pozwany potwierdził, że kupione przez niego ruchomości zostały mu wydane. Z umowy wynika, że pozwany kupił od powodowej spółki te ruchomości, które wcześniej sprzedał poprzednikowi prawnemu powodowej spółki. Takie określenie przedmiotu sprzedaży jest wystarczające. Przedmiot umowy nie budził wątpliwości pozwanego w chwili zawierania umowy a do zawarcia umowy doszło z inicjatywy pozwanego. Umowa sprzedaży nie jest nieważna.

Pozwany zarzucił, że umowa o monitorowanie obiektu ruchomego z 18 grudnia 2009 r. w punkcie 6.1 stanowiła, że w sytuacji, gdy czas trwania umowy przekroczy 36 miesięcy, pozwany będzie uprawniony do zakupu rzeczy za kwotę 10 zł netto, tj. 12,30 zł brutto. Rzeczywiście umowa z 18 grudnia 2009 r. zawierała takie postanowienie, ale strony rozwiązały tę umowę, a więc nie mogą z niej wywodzić roszczeń. Nadto uprawnienie, na które pozwany się powołał, było uzależnione od terminowego płacenia długów przez pozwanego. Tymczasem pozwany był zadłużony u strony powodowej z tytułu wynagrodzenia za usługi świadczone przez powodową spółkę w styczniu i lutym 2013 r. Dlatego pozwanemu roszczenie o zawarcie umowy sprzedaży ruchomości za 10 zł netto nie przysługiwało.

Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie dołączyła do pozwu faktury, co według pozwanego powoduje, że roszczenie powodowej spółki jest niewymagalne. Pozwany w zarzutach nie twierdził, że faktury dokumentujące sprzedaż dla celów podatkowych nie otrzymał. Dowody przeprowadzone w sprawie wskazują, że pozwany fakturę otrzymał. Pozwany został wezwany do przedłożenia dokumentów świadczących o tym, czy pozwany ujął w swoich księgach podatkowych fakturę wystawioną przez powodową spółkę. Pozwany takich dokumentów nie przedłożył, więc sąd na podstawie art. 233 § 2 k.p.c. nadał odmowie przedłożenia dokumentów takie znaczenie, że wykazałyby one, że pozwany fakturę otrzymał. Same faktury zostały złożone do akt przez powodową spółkę.

Z oświadczenia o uznaniu długu wynika, że pozwany uznał długi istniejące. Strony w porozumieniu z 27 marca 2013 r. wskazały konkretne faktury. Na tej podstawie należało przyjąć, że strony wiedziały, jakie długi pozwany uznaje.

Pozwany zarzucił, że strona powodowa nie może domagać się odsetek ustawowych a jedynie odsetek określonych w ustawie o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Przepis art. 7 mającej zastosowanie w sprawie ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych stanowi, że jeżeli dłużnik, w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 ustawy, nie dokona zapłaty na rzecz wierzyciela, który spełnił określone w umowie świadczenie niepieniężne, wierzycielowi przysługują, bez odrębnego wezwania, odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty. Strony w umowie uzgodniły odsetki ustawowe. A zatem takie odsetki, jeżeli są wyższe od odsetek w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, należą się stronie powodowej.

Pozwany wniósł o rozłożenie świadczenia na raty. Dla wykazania swojej sytuacji majątkowej pozwany wniósł o przesłuchanie stron. Pozwany nie stawiał się na rozprawie, dlatego nie można było ustalić sytuacji majątkowej pozwanego. W sprawie zwolniono pozwanego od kosztów sądowych z uwagi na trudną sytuację majątkową pozwanego. Trudna sytuacja majątkowa dłużnika w okolicznościach sprawy nie stanowi wystarczającego uzasadnienia do rozłożenia świadczenia na raty. Co do zasady rozkładanie świadczenia na raty powinno następować w postępowaniu upadłościowym z możliwością zawarcia układu. W takim postępowaniu wszyscy wierzyciele są traktowani w równy sposób. Rozłożenie świadczenia na raty w niniejszym postępowaniu uprzywilejowałoby innych wierzycieli pozwanego, których świadczenia nie są rozłożone na raty, kosztem powodowej spółki. W sprawie nie przeprowadzono też żadnych dowodów, które wskazywałyby, że pozwany będzie w stanie spłacić swoje zadłużenie w ratach. Dlatego sąd nie rozłożył zasądzonych świadczenia na raty na podstawie art. 320 k.p.c.

Strona powodowa wykazała, że zawarła z pozwanym umowę sprzedaży, zarzuty pozwanego są niezasadne, dlatego powodowej spółce należy się 7 149 668,09 zł tytułem ceny. Podstawą prawną orzeczenia jest art. 535 k.c. Zgodnie z umową odsetki za opóźnienie należały się powodowej spółce od 28 marca 2013 r. W porozumieniu o spłacie zadłużenia strony rozłożyły świadczenie na raty, jednakże opóźnienie pozwanego w zapłacie którejkolwiek z rat powodowało wymagalność całej kwoty zadłużenia. Pozwany nie spłacił długu i dlatego całe roszczenie powodowej spółki stało się wymagalne z chwilą popadnięcia pozwanego w opóźnienie. Popadnięcie pozwanego w opóźnienie poprzedzało wytoczenie powództwa. Powodowa spółka mogła żądać odsetek od daty późniejszej niż popadnięcie pozwanego w opóźnienie.

O kosztach procesu sąd orzekł w nakazie zapłaty na podstawie art. 98 § 1 i § 3 i art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Na koszty powodowej spółki składa się opłata od pozwu w kwocie 25 000 zł, wynagrodzenie pełnomocnika 7200 zł i wydatki gotówkowe pełnomocnika (opłata skarbową od pełnomocnictwa) 17 zł, razem 32 217 zł. Sąd nie znalazł podstaw do nieobciążania pozwanego kosztami procesu. Według art. 108 u.k.s.c. zwolnienie od kosztów sądowych nie zwalnia strony od obowiązku zwrotu kosztów procesu przeciwnikowi. W sprawie nie zaszedł też szczególnie uzasadniony wypadek, który umożliwiałby nieobciążenie pozwanego kosztami procesu. Dlatego na podstawie art. 102 k.p.c. wniosek pozwanego sąd oddalił.

Apelację od tego wyroku złożył pozwany, zarzucając:

1/ obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na wynik postępowania, a to art. 233 k.p.c. poprzez dowolne, niezgodne ze zgromadzonym materiałem dowodowym ustalenie, iż strony rozwiązały umowę o monitorowanie obiektu ruchomego nr (...)z dn. 18.12.2009 r., co w konsekwencji uniemożliwia powoływanie się na jej zapisy, pomimo iż w umowie sprzedaży z dnia 27 marca 2013 roku, strony w § 1 tejsze stwierdziły, iż dokonywana nią sprzedaż odbywa się „na zasadach przewidzianych w par. 6.1 i 6.2 pierwszej z powołanych umów, co winno prowadzić do wniosku, iż strony utrzymały w mocy wskazane zapisy umowy z 18.12.2009r - pomimo jej formalnego rozwiązania i inkorporowały owe postanowienia konkludentnie do drugiej z umów,

2/ obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na wynik postępowania, a to art. 233 k.p.c. poprzez dowolne, niezajdujące potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym i zrekonstruowanym stanie faktycznym ustalenie, iż uprawnienie wynikające z § 6. 1 umowy o monitorowanie obiektu ruchomego nr(...)z dn. 18.12.2009r do nabycia zainstalowanych urządzeń za cenę rynkową w wysokości 10 złotych netto po upływie 36 miesięcy od dnia podpisania tejże umowy, przysługiwałoby pozwanemu pod warunkiem „terminowego regulowania długów” przez niego, podczas gdy w stanie faktycznym (jak i w ww. § 6.1 tejże umowy), uprawnienie to przysługiwało pozwanemu pod warunkiem „zapłaty wszystkich płatności określonych w pkt. 5.1 Umowy”, tj. jedynie wartości abonamentów brutto za pojazdy włączone do monitoringu, niezależnie od terminu zapłaty,

3/ obrazę prawa materialnego, a to art. 58 § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 487 § 2 k.c. poprzez ich niezastosowanie, i przyjęcie, iż umowa sprzedaży z dnia 27 marca 2013 roku spełniała wymóg ekwiwalentności świadczeń stron i jako taka nie sprzeciwiała się naturze stosunku prawnego i zasadom współżycia społecznego, podczas, gdy w rzeczywistości owa umowa przeczyła naturze umowy wzajemnej, jak i zasadom współżycia społecznego.

W konsekwencji wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie nakazu zapłaty i oddalenie powództwa w całości oraz orzeczenie o kosztach procesu za obydwie instancje, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania. Z ostrożności procesowej, na wypadek nie podzielenia zarzutów niniejszej apelacji, wnoszę o nie-obciążanie pozwanego obowiązkiem zwrotu kosztów procesu powodowi. Jednocześnie wniósł o zasądzenie kosztów pomocy prawnej udzielonej pozwanemu z urzędu, która nie została pokryta ani w całości, ani w części.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna. Sąd Okręgowy poczynił prawidłowe ustalenia faktyczne, które Sąd Apelacyjny przyjął za swoje oraz trafnie zastosował przepisy prawa procesowego i materialnego.

Na wstępie wskazać należy, że sąd drugiej instancji rozpoznaje sprawę w granicach apelacji (art. 378 §1 k.p.c.) na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym (art.382 k.p.c.) z tym zastrzeżeniem, że przed sądem pierwszej instancji powinny być przedstawione wyczerpująco kwestie sporne, zgłoszone fakty i dowody, a prezentacja materiału dowodowego przed sądem drugiej instancji ma miejsce wyjątkowo (art. 381 kpc). Stosując zasady tzw. apelacji pełnej należy stwierdzić, że obowiązkiem sądu drugiej instancji nie jest rozpoznanie samej apelacji lecz ponowne merytoryczne rozpoznanie sprawy w granicach zaskarżenia.

Zgodnie z uchwałą składu 7 sędziów (III CZP 49/07, OSNC 2008, nr 6, poz.55), której nadano moc zasady prawnej, sąd drugiej instancji rozpoznający sprawę na skutek apelacji nie jest związany przedstawionymi w niej zarzutami dotyczącymi naruszenia prawa materialnego, wiążą go natomiast zarzuty dotyczące naruszenia prawa procesowego. Innymi słowy, jeśli apelujący zarzutów tego rodzaju nie zgłosi, zagadnienie naruszenia przepisów procesowych pozostawać musi poza sferą zainteresowania Sądu (za wyjątkiem tych przepisów, które przełożyć się mogą na stwierdzenie nieważności postępowania, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca).

Należy zgodzić się z Sądem I Instancji, że roszczenie strony powodowej znajduje uzasadnienie w skutecznie zawartej pomiędzy stronami w dniu 27 marca 2013 roku umowy sprzedaży oraz w oświadczeniu o uznaniu długu w zakresie zapłaty ceny sprzedaży określonej tą umową.

Wbrew zarzutom apelacji, sposób określenia w umowie ceny sprzedaży, nie budzi wątpliwości w świetle załącznika nr 1 do tej umowy, w którym każdą sztukę sprzętu wpisano pod odrębną pozycją, wskazując datę zakupu przez powoda od pozwanego i wartość tego zakupu oraz wartość netto na dzień 28 lutego 2013r obliczona zgodnie z umową z dnia 18 grudnia 2009r o monitorowanie obiektu ruchomego.

Nadto precyzyjnie określają zakupiony sprzęt faktury wystawione przez stronę powodową (k.149 i n.), które pozwany otrzymał i nie składał żadnych zastrzeżeń. Wobec uznania swoich zobowiązań przez pozwanego, niedołączenie faktur do pozwu należy uznać za usprawiedliwione.

Jeśli uwzględnić, że był to ten sam sprzęt który wcześniej pozwany sprzedał stronie powodowej i sam go montował w autobusach (więc posiadał dokumenty dokładnie go oznaczające) to nie sposób uznać, że pozwany nie wiedział co kupuje.

Jest bezsporne pomiędzy stronami, że w dniu 27 marca 2013 roku strony zawarły umowę sprzedaży, przedmiotem której była sprzedaż przez powoda pozwanemu zainstalowanych w obiektach ruchomych, w ramach realizacji zawartej pomiędzy stronami „Umowy o monitorowanie obiektu ruchomego” nr(...), mobilnych zestawów telewizji dozorowej w autobusach w liczbie 685 (słownie: sześćset osiemdziesiąt pięć) sztuk, o łącznej wartości 7.794.104,40 zł brutto to jest z doliczonym podatkiem VAT. W skład sprzedanego przez powoda systemu wchodziły używane rzeczy i urządzenia wskazane w załączniku nr 1 do umowy sprzedaży. Po zawarciu opisanej wyżej umowy sprzedaży. Nadto pozwany złożył oświadczenie o uznaniu swego długu w łącznej kwocie 9.638.144 zł 50 gr. Wynika z tego, że pozwany zalegał wobec strony powodowej z opłatami w wysokości 1.844.040,01 zł. Sam pozwany podnosi, że współpraca stron odbywała się na zasadach ekwiwalentności. Zatem prawo do nabycia tych urządzeń za 12,30 zł (10 zł netto) musiało być powiązane z wywiązywaniem się przez pozwanego z opłat za monitorowanie obiektów, w których pozwany zakładał te urządzenia. Za okres używania (amortyzacji) w którym pozwany nie miał zaległości, umowa rzeczywiście przewidywała cenę 10 zł netto (14 pierwszych pozycji załącznika – k.65).

W toku postępowania przed Sądem I nie został przeprowadzony żaden dowód uzasadniający takie twierdzenie o braku ekwiwalentności świadczeń (rynkowości ceny). Należy też podkreślić, że wyliczenia zawarte w załączniku nr(...)umowy zostały wspólnie przyjęte przez strony.

Z treści umowy wynika, zatem, że strony zawarły umowę w dniu 27 marca 2013r na zasadach § 6.1 i 6.2 umowy z dnia 18 grudnia 2009r o monitorowanie obiektu ruchomego. Wobec oświadczenia stron o rozwiązaniu umowy z dnia 18 grudnia 2009r jej postanowienia znajdują zastosowanie tylko w takim zakresie w jakim strony w umowie z dnia 27 marca 2013r wyraźnie się odwołały i o tyle o ile inaczej nie uregulowały danej kwestii w późniejszej umowie. Skoro strony w umowie z dnia 27 marca 2013r określiły wartość zakupionego sprzętu na określonej cenie i brak powołania się przez pozwanego na ewentualne wady oświadczenia woli, to brak podstaw do kwestionowania skuteczności tej umowy.

Załączniki do umów nie wymagają odrębnych podpisów.

Pozwany nie wykazał również, aby mowa z dnia 27 marca 2013r w jakikolwiek sposób nie sprzeciwiała się naturze umowy, czy zasadom współżycia społecznego. Również zachowanie pozwanego po dacie podpisania umowy, to jest brak sprzeciwu i wykonywanie jej zapisów świadczy wprost, iż pozwany nie dopatrywał się jej wadliwości.

Mając na względzie powyższe argumenty Sąd Apelacyjny orzekł na podstawie art. 385 k.p.c.

Sąd Apelacyjny zasądził od pozwanego na rzecz powoda koszty zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym w myśl zasady odpowiedzialności za wynik sprawy na podstawie art. 99 k.p.c. , art. 391 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt.6 § 12 ust. 1 pkt. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokatów, nie znajdując podstaw do zastosowania art.102 kpc w postaci wyjątkowych okoliczności.

O wynagrodzeniu pełnomocnika z urzędu orzeczono na zasadzie § 2 ust. 1 i 3, § 6 pkt 6 i § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. Nr 163, poz. 1348 z późn. zm.), przyznając pełnomocnikowi wynagrodzenie powiększone o stawkę podatku VAT.